

[Justitsministeren.]

Menneske. Derfor forekommer det mig, at det ærede Medlems Modstand mod Kastrationen af principiel Natur er ganske ubegrundet. Det bliver mig saa meget mere uforstaaeligt, at det ærede Medlem er saa ivrig en Hader af et saadant Indgreb i det menneskelige Legeme, eftersom han er en varm Tilhænger af, at man under visse Omstændigheder hugger Hovedet af Folk, der har begaaet den groveste Forbrydelse; for det er dog en ganske anderledes Mishandling af det menneskelige Legeme end Kastrering.

Vilhelm Rasmussen: Da denne Sag skal i Udvalg, finder jeg ikke Anledning til indgaaende at imødegaa de Betragtninger, der er fremført. Men jeg vil gerne sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Bindslev, hvis hele følelsesmæssige Indstilling over for denne Sag jeg slet ikke underkender, at det alligevel forekommer mig, at det ærede Medlem gør sig skyldig i den Fejl at tage meget mere Hensyn til de grove Forbrydere, som man tænker paa, efter at de har udstaaet deres Straf, at behandle, end til de Mennesker, der er Genstand for deres forbryderiske Efterstræbelser. Hvis man ser Sagen fra det rette Synspunkt, saa kan man jo ikke retteligt tale om en Lemlæstelse; det er kun et rigtigt Udtryk, hvis man ser undskyldende paa disse Forbryderes Adfærd. Men i det Øjeblik man forstaar, at det drejer sig om ved Midler, der staar til Lægevidenskabens Raadighed, at frigøre dem for den Drift, de ikke selv er i Stand til at beherske, og derved sikre Samfundet imod deres forbryderiske Efterstræbelser, saa er Udtrykket Lemlæstelse ikke længere berettiget, saa maa man bruge et andet Udtryk. Saa er der Tale om en Legemsomdannelse og en deraf følgende Opførselsændring og helt ny psykisk Indstilling. Man kan ikke bruge Fortidens Udtryk, før man har undersøgt, om de passer i Forhold til den nye Tilstand, man ønsker at indføre.

Det er strengt taget heller ikke rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at det drejer sig om Raceforbedring, men her er det ærede Medlem paa en Maade undskyldt; det er et højt uheldigt Udtryk, men det bruges ogsaa af Videnskaben paa en højt uheldig Maade. Nej, det, det her drejer sig om, er en Samfundsförbedring; det drejer sig om at gøre Mennesker, der har gjort sig skyldige i de groveste Forbrydelser, i Stand til at leve i Samfundet, uden at man løber den Risiko, at de gør sig skyldige i nye grove Forbrydelser af samme Art, og dernæst med Haab

om, at de selv kan leve i Samfundet anderledes menneskeligt, end hvis de skal indespærres i en Anstalt, for at Samfundet kan være sikret imod dem. Derfor argumenterer det ærede Medlem i Virkeligheden imod sin humane Hensigt. Jo mere man nemlig understreger, at det, der her tilsigtes, er en Straf, desto vanskeligere gør man det for dem, som, hvis Loven gennemføres, bliver opereret, at affinde sig med, hvad der er foregaaet med dem, medens man omvendt ved at tage denne Sag ganske sagligt og roligt gør det lettere for de Mennesker, der bliver opereret, at forstaa, at det har været bl. a. til deres eget Bedste, at det er sket.

Dernæst vil jeg i Anledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem gjorde, sige, at han ikke har Ret i den Betragtning, at det Materiale, der foreligger fra Retslægeraadet, ikke har Vægt. Det er selvfølgelig rigtigt, at det kun drejer sig om faa Tilfælde, men det kan man jo ikke bebrejde Retslægeraadet; det kommer af, at der i 5 Aar kun har været et ringe Materiale at undersøge. Nej, det, man skal se paa, er, at af 50 kastrerede er der kun 1, der har forset sig igen. Selv om man tilvejebragte et nok saa meget større Materiale, kunde det ikke afkræfte Værdien af det, der foreligger — det vilde da være en ganske ulogisk Betragtning. Og Retslægeraadet selv siger jo ikke, at det Materiale, der fremlægges for Offentligheden, kan betragtes under Synsvinkelen: en almenyldig Statistik. Nej, Raadet fremhæver i høj Grad, at det, hvad Tallene angaar, kun er et begrænset Materiale.

Til Slut skal jeg blot sige, at det ærede Medlem ogsaa har Uret i sin Fremhævelse af, at Retslægeraadet har skiftet Mening, og at dette skulde ligesom svække dets Betænkning. Retslægeraadet har tværtimod i sin Betænkning udtalt sig efter de indhøstede Erfaringer.

Rahbek: Jeg tror næsten, at den højtærede Minister maa have misforstaaet mig paa et enkelt Punkt; jeg ønsker derfor at sige, at jeg er fuldstændig enig med Ministeren i den Betragtning, at under de Forhold, som er omtalt, vil en Sterilisation være mere human over for de paagældende, end det vilde være at holde dem indespærret.

Hvad angaar de andre Enkeltheder, jeg nævnte, hvorvidt Sundhedsstyrelsen skulde spørges, om det skal være et Nævn eller Domstolene, der skal træffe Afgørelsen, saa omtalte jeg kun disse Ting for at